

La Sardana

Diuen que els Grecs la van aprendre
guaitant la corba de la mar
un de matí rosat i tendre
que el sol ixent semblava un far

Dant-se les mans vora les ones
a prop de l'aigua transparent
dansaven junts homes i dones
trenant el pas rítmicament.

Màgica veu d'aquesta terra!
quan ric o ploro et sento amb mi,
si tu ets la mel, jo sóc la gerra
que et guardarà fins a morir.

Has bategat dia per dia
dins de la sang, com la remor
d'una estimada companyia,
sempre fidel al meu dolor.

Lluny del país, quan l'enyorança
m'enterbolia el pensament
tot avivant-me l'esperança
tu no em deixaves ni un moment.

I ara de lluny, quan estic sola
pensant amb tot el que he perdut,
sento la teva veu que vola
i em porta un cant de joventut.

M.ª ANGELS VAYREDA